

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ, ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Δύο χρόνια πέρασαν από τη δολοφονία του 19χρονου παλικάριού Θανάση Καναούτη για ένα εισιτήριο του τρόλεϊ. Τόσο κοστολογήθηκαν η ζωή και τα όνειρα ενός νέου ανθρώπου, που θα είχε όλο το μέλλον μπροστά του, αν δεν είχε διαπράξει ένα φοβερό, ασυγχώρητο έγκλημα: αν δεν ήταν φτωχός και άνεργος! Αυτή ήταν η πραγματική αιτία της δολοφονίας του από ένα ανθρωποφάγο σύστημα που καθημερινά βυθίζει στην ανέχεια, στην απόγνωση και στην εξαθλίωση έναν ολόκληρο λαό. Δύο χρόνια μετά οι υπαίτιοι του θανάτου του κυκλοφορούν ελεύθεροι, ενώ οι ελεγκτές-κεφαλοκυνηγοί συνεχίζουν με αμείωτη ένταση την εισπρακτική τους δράση ενάντια στη φτωχή πλειονότητα ντόπιων και μεταναστών που αδυνατούν να πληρώσουν ακόμη και ένα εισιτήριο.

Ο χαμός του Θανάση δεν ήταν ένα τυχαίο γεγονός, μια παράπλευρη απώλεια, αποτέλεσμα της «κακιάς στιγμής», ένα ατυχές περιστατικό που βασίστηκε στην απροσεξία ενός «τζαμπατζή», όπως βάλθηκαν να μας πείσουν τα ΜΜΕ αλλά και γνωστοί άνθρωποι του «πνεύματος» –πάντα πρόθυμοι να στηρίξουν την εξουσία στις δύσκολες στιγμές– ένα χρόνο πριν. Ο χαμός του Θανάση ήταν μια ακόμα **κρατική δολοφονία**, αναπόσπαστο κομμάτι της άθλιας πολιτικής μνημονιακών κυβερνήσεων – ΕΕ – ΔΝΤ – εργοδοτών, που, όταν δεν δολοφονεί στην κυριολεξία, διαλύει τις ζωές των εργαζομένων ξεθεμελιώνοντας κάθε έννοια κοινωνικής παροχής, μετατρέποντας σε κάτεργα τους χώρους δουλειάς, τσακίζοντας τους μισθούς, καταργώντας κάθε εργατικό δικαίωμα, μετατρέποντας ολόκληρη τη χώρα σε ειδική οικονομική ζώνη-φυλακή, επιχειρώντας να συντρίψει τους αγώνες και τις αντιστάσεις, στέλνοντας χιλιάδες εργαζομένους στις ουρές απόγνωσης της ανεργίας, της σύγχρονης μετανάστευσης, της αυτοκτονίας.

Αυτό είναι το αποκρουστικό μέλλον που μας ετοιμάζουν, γι' αυτό και ο αυταρχισμός και η καταστολή είναι το τελευταίο τους χαρτί. **Γιατί αυτή η πολιτική, για να διασώσει τα κέρδη των πάνων, μόνο δυστυχία και θάνατο μπορεί να «υποσχεθεί» στον κόσμο της δουλειάς.** Γι' αυτό και έχει ανάγκη τους κάθε είδους ελεγκτές που έχουν πλημμυρίσει

κάθε πτυχή της ζωής μας. Κανείς από αυτούς δεν έχει δικαίωμα να υποστηρίζει πως «κάνει απλώς τη δουλειά» του, κανείς δεν έχει δικαίωμα να βγάζει το ψωμί του πάνω στα συντρίμια της ζωής των άλλων.

Όταν ο «νόμος» επιτάσσει να μην έχει πρόσβαση στις συγκοινωνίες ή στα νοσοκομεία όποιος δεν έχει να πληρώσει εισιτήριο, να μένει χωρίς ρεύμα και νερό όποιος δεν έχει να πληρώσει χαράτσια, να μπαίνει στη φυλακή όποιος δεν μπορεί να πληρώσει φόρους, να χάνει το σπίτι του όποιος δεν μπορεί να πληρώσει τις τράπεζες, να πετιέται από το σχολείο όποιος δεν έχει χρήματα για φροντιστήρια, το δίλημμα για κάθε εργαζόμενο είναι ένα: ή θα γίνει μαντρόσκυλο αυτής της άθλιας πολιτικής μήπως και σώσει το τομάρι του ή θα παλέψει μαζί με τους άλλους εργαζομένους για την ανατροπή της, για μια ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια.

- **Με αγώνα και αποφασιστικότητα να πάρουμε πίσω τη ζωή και τα όνειρά μας.**
- **Αυτή είναι η πιο ουσιαστική εκδίκηση για τη δολοφονία του Θανάση.**
- **Να πληρώσουν οι δολοφόνοι των ζωών μας. Να τιμωρηθούν οι ένοχοι.**
- **Δημόσιες δωρεάν συγκοινωνίες για όλους. Κανένας Ελεγκτής στα ΜΜΜ.**

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ